

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 16Sa/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017201539
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Štoffová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:1017201539.3

Uznesenie

Správny súd v Banskej Bystrici v právnej veci žalobcu: LikoSpol, a.s., Miletičova 23, 821 09 Bratislava, IČO: 35 730 234, zast.: Consilior Iuris s.r.o., Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

rozhodol:

rozhodol:

Žalobu zamietla.
Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

1. Správnu žalobou zo dňa 19.09.2017, doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 19.09.2017, sa žalobca domáha, aby súd v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy vydal uznesenie, ktorým uloží žalovanému povinnosť konať vo veci odvolania žalobcu zo dňa 31.10.2002 voči Dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Bratislava II č. 601/2100/134475/2002/Tak zo dňa 10.10.2002 (ďalej aj „dodatočný platobný výmer I“ alebo „rozhodnutie I“) a vydať v tomto konaní rozhodnutie o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002, doplnenom podaním v elektronickej forme dňa 19.06.2014 (ďalej aj „odvolanie I“), a to v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.11.2023 č.k. BA-7Sa/80/2017-46 (právoplatným dňa 14.11.2023) bola žaloba žalobcu postúpená Správnomu súdu v Banskej Bystrici ako súdu miestne príslušnému dňa 01.12.2023. Vec pôvodne vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7Sa/80/2017, neskôr na Správnom súde v Bratislave pod sp. zn. BA-7Sa/80/2017, sa v dôsledku postúpenia vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16Sa/5/2023.

3. Žalobca v odôvodnení správnej žaloby uviedol, že Daňový úrad Bratislava II (ďalej len „príslušný daňový úrad“ alebo „daňový úrad“) vydal dňa 10.10.2002 dodatočný platobný výmer I, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 v sume 1 252 800 slovenských korún. V poučení daňový úrad neuviedol lehotu na podanie odvolania, v dôsledku čoho mal žalobca podľa § 30 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom a účinnom ku dňu 10.10.2002 (ďalej aj „zákon č. 511/1992 Zb.“) zákonnú šesťmesačnú lehotu na podanie odvolania. Voči dodatočnému platobnému výmeru I podal žalobca odvolanie, ktoré daňový úrad zamietol listom zo dňa 14.11.2002 číslo 601/2200/142468/2002 ako oneskorene podané (ďalej len zamietnutie I) neobsahujúcim náležitosti rozhodnutia. Podľa žalobcu je teda zrejmé, že správca dane nielenže nesprávne zamietol odvolanie, ale

ešte aj „zamietnutie“ vykonal absolútne nezákonne a nesprávne. Žalobca mal za to, že podal odvolanie včas, a teda žalovaný mal o ňom rozhodnúť.

4. Dňa 04.08.2004 vydal daňový úrad na základe návrhu žalobcu rozhodnutie o povolení obnovy konania vo veci dane z príjmov právnických osôb za rok 1999 a následne dňa 24.08.2004 vydal rozhodnutie číslo 601/230/134049/04/Tak (ďalej len „rozhodnutie II“) opravené rozhodnutím zo dňa 08.11.2004 č. 601/340/166406/04/Paty (oprava zrejmej nesprávnosti v čísle rozhodnutia). Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie (ďalej len „odvolanie I“), ktoré daňový úrad listom zo dňa 18.10.2004 číslo 601/340/149968/04/Múč zamietol. Následne o odvolaní rozhodol odvolací orgán - Daňové riaditeľstvo SR, rozhodnutím zo dňa 29.12.2004 číslo II/256/15854/2004-1091, ktorým odvolací orgán potvrdil rozhodnutie II. Toto rozhodnutie žalobca napadol správnu žalobou, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.06.2006 č.k. 2S/65/05-17 (ďalej len „rozhodnutie 2S/65/05“) zamietnutá. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.2011 sp. zn. 3Sžf/41/2010. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že ako krajský súd, tak aj Najvyšší súd SR, sa zaoberal výlučne stavom po obnove daňového konania, ktorá však bola nezákonná, pretože stále nebolo rozhodnuté o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002. A teda, aj keby žalobca pripustil, že formálne existuje prekážka pre rozhodnutie o odvolaní I v podobe povolenej obnovy konania v časti oprávok, tak nejestvuje žiadna formálna ani iná prekážka pre rozhodnutie o predmetnom odvolaní mimo oprávok.

5. Žalobca podaním zo dňa 18.06.2014 požiadal Daňový úrad Bratislava o bezodkladné rozhodnutie o jeho odvolaní I. Súčasne urgoval aj žalovaného, na čo obdržal odpoveď žalovaného zo dňa 28.08.2014, kde žalovaný uviedol, že správca dane zamietol odvolanie I (listom) z dôvodu, že bolo podané po lehote, ktorá uplynula 31.10.2002. Zároveň žalovaný konštatoval, že nie je možné preskúmať rozhodnutie, ktoré už bolo zrušené. Pretože dodatočný platobný výmer I bol zrušený novým rozhodnutím vydaným po povolení obnovy konania (rozhodnutím II), nie je naplnený základný predpoklad pre rozhodovanie o odvolaní I proti dodatočnému platobnému výmeru I.

6. Listom zo dňa 10.03.2015 žiadal žalobca žalovaného opätovne o bezodkladné rozhodnutie o jeho odvolaní I (podanie označené ako Opätovná žiadosť o bezodkladné rozhodnutie o odvolaní - stanovisko). Žalovaný v stanovisku zo dňa 30.03.2015 s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/65/05 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/41/2010 uviedol, že je viazaný právnym názorom súdu, konanie je právoplatne skončené, preto žalovaný nebude o odvolaní rozhodovať.

7. Žalobca k žalobe priložil odpoveď Generálnej prokuratúry SR na jeho podnet zo dňa 30.10.2015 na preskúmanie postupu daňových orgánov vo veci namietanej nečinnosti. Generálna prokuratúra SR žalobcovi v odpovedi zo dňa 20.01.2016 oznámila, že nie sú splnené podmienky na prijatie opatrení prostriedkami prokurátorského dozoru, a preto podnet odkladá.

8. Zároveň žalobca k žalobe priložil oznámenie žalovaného, ktorým reagoval na sťažnosť žalobcu zo dňa 13.07.2017 na nečinnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, pričom upovedomením o odložení sťažnosti zo dňa 27.07.2017 bolo žalobcovi oznámené, že sťažnosť bola odložená z dôvodu, že od namietanej skutočnosti, ktorej sa sťažnosť týka, uplynulo viac ako päť rokov.

9. V závere žaloby žalobca zhrnul, že sú splnené všetky hmotnoprávne podmienky na podanie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pretože žalovaný je nečinný vo veci rozhodnutia o odvolaní zo dňa 31.10.2002 proti dodatočnému platobnému výmeru I.

Vyjadrenie žalovaného

10. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 08.07.2020 navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Zosumarizoval chronologicky priebeh udalostí od vydania dodatočného platobného výmeru I až po rozhodnutia súdov vo veci správnej žaloby proti rozhodnutiu II. Zdôraznil, že sám žalobca požiadal o obnovu konania vo veci vyrubenia dane za rok 1999 (hoci súčasne namieta, že nebolo možné konanie obnoviť, pretože nebolo právoplatne skončené), pričom vydaním nového rozhodnutia v obnovenom konaní (rozhodnutím Daňového úradu Bratislava II zo dňa 24.08.2004 číslo 601/230/134049/04/Tak) bolo pôvodné rozhodnutie (dodatočný platobný výmer I) zrušené. Proti novému rozhodnutiu (rozhodnutiu II) bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný, žaloba o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí bola zamietnutá, rozsudok o zamietnutí žaloby bol potvrdený aj Najvyšším súdom SR. Na

základe uvedených skutočností bolo konanie vo veci určenia dane z príjmov právnickej osoby za rok 1999 právoplatne ukončené.

Replika žalobcu

11. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca tak, že považuje žalobu za dôvodnú. Argument, že sám žalobca považoval dodatočný platobný výmer za právoplatný a požiadal o obnovu konania, je bez právneho významu, lebo obnova konania bola povolená len v časti oprávok, a nie v celosti, a teda pôvodné rozhodnutie sa nemohlo zrušiť v celom rozsahu, ale iba v časti povolených oprávok. Vo zvyšnej časti nebol dodatočný platobný výmer I dotknutý, a teda je potrebné rozhodnúť o riadne podanom odvolaní v časti, ktorá nebola dotknutá rozhodnutím o povolení obnovy konania. Podľa žalobcu na rozhodnutie o povolení obnovy konania a následné rozhodnutia správcu dane nie je možné prihliadať, pretože nebol splnený zákonný predpoklad na povolenie obnovy konania, a teda, že návrh na obnovu konania by smeroval voči právoplatnému rozhodnutiu, keďže voči dodatočnému platobnému výmeru I bolo podané odvolanie, o ktorom do dnešného dňa nebolo rozhodnuté.

Duplika žalovaného

12. Žalovaný v duplike zopakoval skutočnosti už uvedené vo vyjadrení k žalobe, pričom zdôraznil, že vydaním nového rozhodnutia v obnovenom konaní sa pôvodné rozhodnutie zrušuje.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

13. Správny súd v Banskej Bystrici ako vecne a mieste príslušný správny súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného orgánu verejnej správy po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Správny súd za splnenia procesných podmienok (§ 107 ods. 2 SSP) vec prejednal bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa § 242 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatí administratívnom konaní.

15. Podľa § 244 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho konania namietajúci nečinnosť orgánu verejnej správy neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre.

16. Podľa § 246 ods. 2 SSP k žalobe fyzickej osoby, právnickej osoby a zainteresovanej verejnosti musí byť pripojené oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom.

17. Podľa § 249 SSP ak správny súd po preskúmaní nezistí nečinnosť žalovaného, uznesením žalobu zamietne.

18. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa § 47 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom a účinnom od 08.08.2002 do 31.12.2002: (1) Správca dane, ktorého rozhodnutie je odvolaním napadnuté, môže rozhodnúť o odvolaní sám, ak mu v plnom rozsahu vyhoví. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Správca dane môže rozhodnúť o odvolaní i v prípade, že mu vyhoví iba čiastočne. Proti takémuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné. (2) Rozhodnutie podľa odseku 1 musí obsahovať odôvodnenie, ak sa v ňom nevyhovuje odvolaniu v plnom rozsahu. V odôvodnení sa musí správca dane vysporiadať so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní. (3) Ak správca dane o odvolaní podľa odsekov 1 a 2 nerozhodne sám, postúpi odvolanie

spolu s výsledkami doplneného konania, s úplným spisovým materiálom a s predkladacou správou na rozhodnutie odvolaciemu orgánu. (4) Predkladacia správa musí obsahovať najmä tieto údaje: zhrnutie výsledkov doplneného konania, b) stanovisko ku všetkým dôvodom odvolania, c) návrh na výrok rozhodnutia o odvolaní. (5) Správca dane odvolanie zamietne, ak a) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie neprípustné, b) je podané po určenej lehote, c) je podané osobou na to nepríslušnou. (6) Proti rozhodnutiu podľa odseku 5 sa nemožno odvolať.

21. Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom a účinnom od 08.08.2002 do 31.12.2002 konanie ukončené právoplatným rozhodnutím sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak: a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom, c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

22. Podľa § 52 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom a účinnom od 08.08.2002 do 31.12.2002 novým rozhodnutím vo veci sa pôvodné rozhodnutie zrušuje, ak sa ho dôvod obnovy týka. Proti novému rozhodnutiu vo veci sa možno odvolať.

23. Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy predstavuje subsidiárnu formu súdnej ochrany v správnom súdnictve, ktorú možno aplikovať iba v prípade, ak iná právna možnosť ochrany chýba. Z ustanovenia § 244 ods. 1 SSP vyplýva, že súdnu ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy zákon priznáva len takej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá ako účastník administratívneho konania neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre, teda žalobcovi, ktorý sa bezúspešne pokúsil dosiahnuť nápravu zákonom stanovenými prostriedkami. Ďalej z ustanovenia § 246 ods. 2 SSP vyplýva žalobcovi povinnosť pripojiť k žalobe oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom. Súd má za to, že zákonné podmienky § 246 ods. 2 SSP boli v preskúmvanej veci splnené. Bol prešetrený podnet žalobcu na Generálnu prokuratúru SR a k žalobe bolo pripojené vybavenie podnetu prokurátorom. Generálna prokuratúra SR v odpovedi na podnet žalobcu (odpoveď zo dňa 20.01.2016) zosumarizovala skutkové okolnosti veci a konštatovala, že dodatočný platobný výmer I bol právoplatne zrušený rozhodnutím Daňového úradu Bratislava II č. 601/230/134049/04/Tak v spojení s rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR číslo II/256/15854/2004-1091 z 29.12.2004, teda jeho preskúmanie v prípadnom odvolacom konaní nie je možné, konanie vo veci vyrubenia dane z príjmov právnických osôb za rok 1999 je právoplatne skončené. Preto nie sú splnené podmienky na prijatie opatrení prostriedkami prokurátorského dozoru. K správnej žalobe bolo pripojené aj Upovedomenie o odložení sťažnosti zo dňa 13.07.2017 podanej podľa zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach, a to z dôvodu, že od namietanej skutočnosti, ktorej sa sťažnosť týka (nerozhodnutia o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2002) uplynulo viac ako päť rokov.

24. Nečinnosť orgánu verejnej správy je definovaná v ustanovení § 3 ods. 1 písm. d) SSP, v zmysle ktorého nečinnosťou orgánu verejnej správy sa rozumie stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie; nečinnosťou orgánu verejnej správy nie je stav, keď z rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy vyplýva, prečo orgán verejnej správy v administratívnom konaní nekoná a po vydaní rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy nedošlo k podstatnej zmene okolností. Protiprávnosť je daná tým, že povinnosť orgánu verejnej správy riadne a včas uskutočniť konkrétne administratívne konanie vyplýva zo znenia príslušného všeobecne záväzného právneho predpisu. Protiprávnosť teda znamená, že pasivita orgánu verejnej správy je v rozpore s normatívne ustanovenou povinnosťou orgánu verejnej správy konať. Takáto povinnosť konať vyplýva z konkrétneho zákonného ustanovenia, pretože pôsobnosť orgánu verejnej správy, vrátane lehôt, v rámci ktorých sa má táto realizovať, je v zásade upravená v zákonnej forme. Povinnosť orgánov verejnej správy konať bez prieťahov má svoj ústavno-právny základ priamo vymedzený v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a možno ju vyabstrahovať aj z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, pretože nečinnosť orgánu verejnej správy narúša aj princíp právnej istoty.

25. Žiadny subjekt však nie je oprávnený domáhať sa určenia nečinnosti v už skončenom administratívnom konaní alebo nečinnosti už odstránenej alebo odpadnutej. Podstatou žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy totiž je odstránenie existujúcej nečinnosti a nie jej určovanie, ako je to za podmienok stanovených v § 252 ods. 2 SSP pri žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy (Baricova, Fečík, Števček, Filová a kol. : Správny súdny poriadok. Komentár. C.H. Beck, 2018, s. 1198).

26. Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že Daňový úrad Bratislava II na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly za rok 1999 vyrubil dodatočným platobným výmerom (dodatočný platobný výmer I) žalobcovi ako daňovému subjektu daň z príjmov právnických osôb za rok 1999. Dodatočný platobný výmer I obsahoval poučenie, že je proti nemu možné podať odvolanie, ktoré nemá odkladný účinok, v poučení nebola určená lehota na podanie opravného prostriedku, dôsledkom čoho bolo, že opravný prostriedok mohol byť podaný do šiestich mesiacov po doručení rozhodnutia (§ 30 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.). Dodatočný platobný výmer I bol žalobcovi doručený dňa 16.10.2002. Daňový úrad listom zo dňa 14.11.2002 zamietol odvolanie žalobcu z dôvodu jeho oneskoreného podania (odvolanie I zo dňa 31.10.2002 bolo podané na pošte dňa 05.11.2002). Z obsahu spisu nevyplyva, že by žalobca zamietnutie odvolania spochybnil (domáhal sa jeho preskúmania), resp. v čase od zamietnutia odvolania do zrušenie dodatočného platobného výmeru I sa domáhal rozhodnutia o odvolaní.

27. Žalobca podaním dňa 13.02.2004 podal návrh na obnovu konania – daňovej kontroly za roky 1999, 2000 a 2001 s odôvodnením, že po skončení konania vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a kontrolovaný subjekt ich nemohol použiť v pôvodnom konaní bez svojho zavinenia (skončilo sa súdne konanie týkajúce sa zmluvy o vklade časti podniku). Daňový úrad Bratislava II rozhodnutím zo dňa 04.08.2004 č. 601/340/120583/04/Múč povolil obnovu konania vo veci dane z príjmov právnických osôb za rok 1999, ktorá bola ukončená právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Bratislava II zo dňa 10.10.2002 (dodatočným platobným výmerom I). Správny súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žiadosťou o obnovu konania možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie.

28. Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že obnova konania bola povolená v rozsahu preverenia oprávok k opravnej položke k hmotne nadobudnutému majetku na základe Zmluvy o predaji časti podniku č. 1405/1996 z 29.04.1996 od Fondu národného majetku SR, a to v zmysle Rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20 Cbs /2003. V obnovenom konaní bolo vydané nové rozhodnutie (rozhodnutie II), ktorým bolo rozhodnutie I zrušené (bolo nahradené rozhodnutím II). Žalobca pripustil, že formálne existuje prekážka pre rozhodnutie o odvolaní I v podobe povolenej obnovy konania v časti oprávok, podľa neho však nejestvuje žiadna formálna ani iná prekážka pre rozhodnutie o predmetnom odvolaní mimo oprávok. V tomto sa však mýli, pretože pôvodné rozhodnutie - dodatočný platobný výmer I, bolo ako celok zrušené novým rozhodnutím (rozhodnutím II) vo veci dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999.

29. Rozhodnutie II bolo žalobcovi doručené 30.08.2004. Odvolanie voči tomuto rozhodnutiu Daňový úrad Bratislava II zamietol listom zo dňa 18.10.2004 ako neprípustné z dôvodu, že nebol napadnutý výrok rozhodnutia a bolo podané osobou na to nepríslušnou. Následne však o odvolaní rozhodlo Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko Bratislava (Rozhodnutím zo dňa 29.12.2004 č. II/256/15854/2004-1091) a potvrdilo prvostupňové rozhodnutie (rozhodnutie II). Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2S 65/05 správnu žalobu na preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR zamietol s konštatovaním, že žalobca nevytýkal správnym rozhodnutiam ich nezákonnosť, keďže vôbec nepoukázal na konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyvodzoval tvrdenie o porušení zákona, ktoré však mal tiež konkretizovať...žalobca však nepoukázal na žiadne ustanovenia právnych predpisov hmotného alebo procesného práva, ktoré by mali správne orgány porušiť.

30. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/41/2010 rozhodnutie krajského súdu potvrdil, pričom konštatoval, že žalobca v odvolacom konaní uviedol dôvody týkajúce sa procesného postupu správcu dane ako prvostupňového orgánu v odvolacom konaní (keď správca dane najprv odvolanie listom zamietol a neskôr o ňom rozhodol odvolací orgán). Podľa najvyššieho súdu list správcu dane (odmietnutie odvolania) možno čiastočne hodnotiť ako zmätočný, ale vzhľadom na okolnosti, bez právneho významu na možnosť správcu dane vydať napadnuté rozhodnutie (rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR zo dňa 29.12.2004). Najvyšší súd ďalej uviedol, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom a vo veci rozhodol skutkovo a právne správne.

31. Správny súd zdôrazňuje, že v tomto konaní (v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy) nepreskúmava zákonnosť rozhodnutia II a rozhodnutia Daňového riaditeľstva zo dňa 29.12.2004 o odvolaní tomuto rozhodnutiu, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Krajským súdom v Bratislave (sp. zn. 2S/65/05) a Najvyšším súdom SR v konaní sp. zn. 3Sžf/41/2010. Pre toto konanie je však podstatná skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 07.06.2006 č.k. 2S/65/05-17 (potvrdeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.2011 sp. zn. 3Sžf/41/2010) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR zo dňa 29.12.2004 č. II/256/15854/2004-1091, ktorým tento orgán potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava II číslo 601/230/134049/04/Tak zo dňa 24.08.2004 o vyrubení rozdielu dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 1999 a ktorým daňový úrad zrušil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava II č. 601/2100/134141/2002/Tak zo dňa 10.10.2002 (dodatočný platobný výmer I).

32. Pretože dodatočný platobný výmer I bol právoplatne zrušený, nemožno sa domáhať jeho prieskumu, t.j. rozhodovať o opravných prostriedkoch proti nemu podaným. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o nečinnosti orgánu verejnej správy – nečinnosti spočívajúcej v nerozhodnutí o odvolaní I, keď rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania neexistuje. Ako dôvodne argumentoval žalovaný vo vyjadrení k žalobe, administratívne konanie, v ktorom žalobca namieta nečinnosť (nekonanie) orgánu verejnej správy bolo právoplatne skončené (konanie vo veci vyrubenie dane z príjmov právnických osôb za rok 1999 bolo právoplatne skončené rozhodnutím II) a odstránenia nečinnosti sa možno domáha len v začatom, t.j. neskončenom konaní.

33. Pokiaľ žalobca namietal, že ak nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní I, samotné rozhodnutie o povolení obnovy konania je nezákonné, súd konštatuje, že obnovu konania navrhol žalobca, správca dane obnovu konania povolil a následne vydal nové rozhodnutie (rozhodnutie II), ktorým zrušil rozhodnutie I. Ak je žalobca toho názoru, že obnova konania bola nezákonná, mal túto nezákonnosť namietat' v čase po vydaní nového rozhodnutia vo veci (rozhodnutia II). Pokiaľ žalobca namietal, že pôvodné rozhodnutie (rozhodnutie I) sa nemohlo zrušiť v celom rozsahu, taktiež uvedená námietka nie je relevantná v tomto konaní. Žalobca ako daňový subjekt má vystupovať s náležitou obozretnosťou so zreteľom na zásadu vigilanti bus iura scripta sunt (práva patria bdelym) a využívať primerané prostriedky právnej ochrany v riadnom čase a riadnym spôsobom.

34. Správny súd v tomto konaní nepreskúmava ani „rozhodnutie“ Daňového úradu Bratislava II, ktorý listom zo dňa 14.11.2002 zamietol odvolanie žalobcu zo dňa 31.10.2002 (odvolanie I), predsa však poznamenáva, že správca dane nebol vo veci odvolania nečinný, keď ho zamietol, hoci listom. Skutočnosť, že navrhovateľ nepovažoval tento postup za správny, neznamena nečinnosť orgánu verejnej správy. Aj na tomto mieste možno zopakovať, že v čase po oznámení zamietnutia odvolania I (oznámenie o zamietnutí odvolania bolo žalobcovi doručené 21.11.2002) sa žalobca nedomáhal nápravy (vrátane možných prostriedkov súdnej ochrany). Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR z 11.03.2014, sp. zn. 4 Sžf/1/2014, aj keď oznámenie o zamietnutí odvolania nemá formálne náležitosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní, svojimi procesnými dôsledkami významne zasahuje do ústavne chráneného práva účastníka konania na prejednanie veci, preto je takéto oznámenie i bez formálnych znakov rozhodnutia spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve. Vo veci žaloby proti nečinnosti Sociálnej poisťovne sp. zn. 7Sžsk/27/2021 Najvyšší správny súd SR v rozsudku zo dňa 25.05.2022 konštatoval, že pre prípad, že sa žalobca domnieval, že odvolací orgán (žalovaná) včasnosť odvolania neposúdil správne, mal možnosť podať v zákonnej lehote žalobu na preskúmanie tohto neformálneho listu, čo však neurobil. Pritom aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie nálezy sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003, PL. ÚS 21/08 a I. ÚS 354/08) aj rozhodnutí najvyššieho súdu (pozri napr. uznesenie sp. zn. 5 Sžp 5/2011), predmetom preskúmania súdom môžu byť tiež rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. V uznesení sp. zn. 8 Sžp 10/2013 najvyšší súd zhodne konštatuje, že súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb a za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa tak považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy. Oznámenie o vybavení oneskoreného odvolania bez ohľadu na jeho formu, je preto potrebné považovať za procesný úkon správneho orgánu, ktorého obsah má autoritatívny vzťah k jeho adresátovi (žalobcovi), pričom správny orgán vystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, nie iba v pozícii oznamovateľa. Neuplatnenie, či opomenutie možnosti podať

žalobu o preskúmanie neformálneho oznámenia žalovanej zo strany žalobcu, resp. uplynutie zákonnej lehoty pre realizáciu takéhoto úkonu, nemožno dodatočne zhojiť podaním žaloby o nečinnosť správneho orgánu za okolností, keď žalovaná po podaní opravného prostriedku účastníkom konania nezostala nečinná, ale tohto účastníka úradne informovala, z akých dôvodov o jeho oneskorenom odvolaní nie je možné rozhodnúť, pričom rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je podľa jej názoru potrebné považovať za právoplatné.

35. S ohľadom na uvedené skutočnosti a záver, že odstránenia nečinnosti sa možno domáhať len v začatom (rozumej neskončenom) administratívnom konaní, ktoré v tomto prípade skončené je, správny súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 249 SSP zamietol.

36. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Nakoľko žalobca v konaní úspešný nebol, správny súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods.2 písm. a) SSP). Kasačná sťažnosť sa podáva na Správnom súde v Banskej Bystrici.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že: a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosti podľa ods. 1 neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná, alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 449 ods. 2 písm. a) SSP).